

Еліно́р Порте́р

Міс Біллі

Харків
«ФОЛІО»

Розділ 1
БІЛЛІ ПИШЕ ЛИСТА

Біллі Нілсон було 18 років, коли померла її тітка — міс Бентон. Вона одна виростила дівчинку змалку. Після її смерті Біллі залишилася сама-самісінька в цьому світі. Тепер дівчина почувалася зовсім покинутою. Після похорону вона могла поділитися своїми душевними переживаннями з приводу цілковитої самотності лише з містером Джеймсоном Гардінгом з компанії *Harding & Harding*. Він залишився відповідальним за невеликі статки Біллі.

— Знаєте, містере Гардінг, у мене зовсім нікого не залишилося, я тепер сама-самісінька, нікому в цілому світі до мене немає ніякого діла, — ледь стримуючи сльози, промовила Біллі.

— Годі тобі, дитя моє, не все ж так погано, — зітхаючи, відповів чоловік, намагаючись втішити дівчинку. — Чому ж це зовсім нікого? А як же я?

Біллі посміхнулася крізь сльози.

— Але ж я не можу ЖИТИ у вас, — наголосила вона.

— Я б не був у цьому цілком впевнений, — заперечив містер Гардінг. — Гадаю, що Летті та Енн були б дуже раді, якби ти залишилась у нас.

Така пропозиція щиро насмішила Біллі. Вона пригадала все, що знала про сестер містера Гардінга. Міс Летті

була вкрай нервова, а в міс Енн занадто часто змінювався настрій. Вона уявила, як їй, юній, веселій, життєрадісній дівчині, доведеться пристосовуватися до позбавленого розваг та радостей життя будинку адвоката Гардінга.

— Дякую, містєре Гардінг, протє я цілком впевнена, що це не так, — заперечила Біллі. — Ви й уявити собі не можете, скільки від мене шуму.

Адвокат неспокійно заметушився і продовжив розмірковувати.

— Однак, я гадаю, у тебе ж повинні ще бути якісь родичі? — наполягав він. — Можливо, по материнській лінії?

Біллі заперечливо похитала головою. На її очах знову виступили сльози.

— Була тільки тітка Елла. Це все, що мені відомо. Вони з мамою були єдиними дітьми в сім'ї. Як ви знаєте, моя мати померла, коли мені було лише рік.

— А по лінії батька?

— Тут усе навіть гірше. Він був єдиною дитиною в сім'ї, ще й сиротою, коли моя мама вийшла за нього заміж. Він помер, коли мені було всього шість місяців. Після його смерті в мене залишилися тільки мама та тітка Елла, потім — одна тільки тітка. А тепер — зовсім нікого.

— І ти геть нічого не знаєш про родичів свого батька?

— Нічого. Так, так і є — майже нічого.

— Майже? Значить все-таки хтось ще залишився? Біллі посміхнулася. Її щоки вкрилися рум'янцем.

— Що ж, дехто все-таки є. Протє він не зовсім батьків родич. Однак, я... мені чомусь кортить йому написати.

— Хто ж він?

— Що ж, це батьків друг дитинства. Мене назвали на його честь. Розумієте, саме через нього мене назвали чоловічим ім'ям. Не звичайним дівочим, на кшталт Сьюзі,

Бессі чи то Саллі Джейн, а хлоп'ячим — Біллі. Колись давно батько вирішив, що назве своє дитя Вільямом, на честь свого приятеля. Тітонька Елла розповідала, що, коли я народилася, батько геть засмутився. Проте хтось запропонував і мене назвати Біллі. Йому дуже сподобалася ця ідея. Так чи інакше, він завжди називав свого друга саме так. Що ж, саме тому мене і звать Біллі.

— Ти з ним знайома?

— На жаль, ні. Річ у тім, що батько рано помер, а мама й тітка майже не були з ним знайомі. Хоча тітонька Елла розповідала, що мама знала його дружину. Вона була приємною жінкою.

— Що ж, у такому разі, мабуть, нам варто дізнатися про нього більше. Ти знаєш його адресу?

— О, так, знаю. Хіба що вони могли кудись переїхати. Проте ми її зберегли. Тітонька Елла все збиралася йому якось написати, ну, знаєте, розповісти більше про мене.

— Гаразд, яке його повне ім'я?

— Його звать Вільям Геншоу. Він мешкає в Бостоні. Адвокат Гардінг схопив свої окуляри й подався вперед на своєму кріслі.

— Вільям Геншоу?! Невже один з тих Геншоу з Бікон-стріт? — викрикнув він.

Біллі була заінтригована. Вона також охоче нахилилась вперед.

— Ох! То ви з ним знайомі? Це ж чудесно. І справді, з Бікон-стріт! Це його адреса. Я в цьому точно впевнена, бо тільки сьогодні про неї дізналася. Розумієте, мені ДУЖЕ кортіло йому написати.

— Написати, кажеш. Звичайно, напишеш! — скрикнув адвокат. — Нам навіть не потрібно його «перевіряти», моя люба. Я знаю цю сім'ю вже роками. Мій син товаришував

із цим Вільямом у коледжі. Приємний хлопець. Я чув, як Нед про нього розповідав. Їх троє в сім'ї. Троє синів. Вільям і ще двоє значно молодших за нього. Не пам'ятаю, як їх звуть.

— То ви його знаєте! Яка радість! — з полегшенням заявила Біллі. — Знаєте, мені вже здавалося, що його насправді не існує, і все це вигадка.

— Я чув про нього, — посміхаючись, виправив адвокат. — Однак, мушу визнати, це було давно. Нед мусить знати більше. Я в нього розпитаю. А поки біжи додому, моя люба. І досить вже сліз. Твої прекрасні очі цього не заслуговують. Або ж іще краще, ходімо зі мною до нас на чай. Зачекай, я зараз зателефоную додому.

Він напружено підвівся і попрямував до внутрішнього кабінету.

Пройшло декілька хвилин, і він повернувся, весь червоний як редька, чимось явно стурбований.

— Моє любе дитя, мені так прикро, але я мушу скасувати запрошення, — засмучено випалив він. — Мої сестри сьогодні нездужають. Енн зовсім не в гуморі. Ти ж її знаєш. У неї з цим проблеми. А Летті хвилюють такі зустрічі, вона може перенервуватися. Ох, мені так шкода! Ти ж мені пробачиш?

— Звісно, — посміхнулася Біллі — Дякую, я все одно вам безмежно вдячна, от тільки... — її очі хитро заблищали — Містере Гардінг, ви ж не проти, якщо ми визнаємо, як же вдало ми вирішили, що мені не варто жити у вас?

— Що? Гаразд, мені здається, твій план щодо містера Геншоу набагато кращий, — поспішно промовив він. — Я поговорю з Недом, так, я з ним поговорю, — завершив адвокат й урочисто вклонився дівчині, виходячи з кабінету.

Джеймс Гардінг дотримав свого слова й поговорив зі своїм сином того вечора. Однак Нед не міг нічого розповісти про Геншоу. Так, він його пам'ятав. Проте він вже роками нічого не чув про Вільяма, а саме з того моменту, як той одружився. Нед сказав, що йому вже, мабуть, років 40. Він був хорошим приятелем, винятково приємною людиною. І точно з радістю познайомився б із сиріткою, яку назвали на його честь. Він мудрий чоловік. У цьому Нед ні на краплю не сумнівався.

— Це ж чудово. Я йому обов'язково напишу, — заявив містер Джеймс Гардінг. — Я завтра ж йому напишу.

Він і справді написав, але не настільки ж швидко, як Біллі. Поки містер Гардінг розмовляв зі своїм сином, Біллі у маленькій кімнатці на іншому кінці міста виливала свою тугу на папір, аж на чотирьох сторінках, у листі «Дорогому дядьку Вільяму».

Розділ 2 «СТРАТА»¹

Бертрам Геншоу називав своє сімейне гніздечко на Бі-кон-стріт — «Страта». Цей будинок був наче зітканий з різних гілочок, що абсолютно не підходили одна одній. Це страшенно дратувало його братів, Сиріла і Вільяма. Вони знали, що він має рацію, але не хотіли цього визнавати,

¹ В ориг. «The strata» походить з латинської мови й означає «шари». Це можуть бути геологічні шари землі (наприклад, осадові породи), археологічні шари розкопок (різні культурні пласти), або навіть шари в архітектурі чи кулінарії. Кожен шар є окремим, але частиною цілого. (*Прим. пер.*)

бо це Бертрам вигадав. І так було завжди, усі 24 роки його життя, все було «вигадками» Бертрама. Цапом-відбувайлом у цьому будинку був саме він.

Однак саме ці химерні фантазії Бертрама можна було виправдати. Їхній будинок на Бікон-стріт, де мешкали троє братів, і справді був різношерстним.

«— Розумієте, все дуже просто, — простодушно пояснив би Бертрам новим знайомим, яких здивувала б ця назва. — Якби ж я міг розрізати цей будинок навпіл, як ми ріжемо торт, щоб дібратися до начинки, ви б одразу мене зрозуміли. Просто уявіть собі, що старий пагорб Банкер-Гілл¹ раптом почне вивергати вогонь і сірку й покрие всіх нас разом із будинком величезним клубом диму та попелу. Хотів би я побачити вираз облич археологів, коли вони нарешті доберуться до будинку після місяців довгих розкопок!

— Що ж, як гадаєте, вони б знайшли? Ну дивіться, я вам зараз усе розповім. По-перше, найвищий поверх — верхівка айсберга. Тут мешкає Сиріл. Вони б побачили голу підлогу, невелику кількість масивних меблів, піаніно, віолончель, флейту, полиці, заставлені книжками від стелі до підлоги, та відсутність будь-чого, що хоча б віддалено віяло комфортом і затишком: ні штор чи фіранок на вікнах, ні зручних диванних подушок, жодних зайвих дрібниць.

— Напевно, тут жив простий і скромний чоловік, — вирішили б вони. Чи то вчений, чи музикант, старої заправки, суворий і відлюдкуватий бідолаха, котрий не знав, що таке любов, одним словом — монах.

¹ Банкер-Гілл — місцевість, де 17 червня 1775 року відбулася битва під час облоги Бостона на першому етапі Війни за незалежність США.

— Що ж, йдемо далі, копнемо глибше, наступний поверх — Вільяма. Ви тільки подумайте! Всі ми знаємо його як брокера зі Стейт Стріт, заможного вдівця. Високий, незграбний, лисуватий і дещо короткозорий чоловік, що повільно розмовляє і при тому всьому має найдобріше в цьому світі серце! Проте, щоб справді дізнатися, хто він, варто зазирнути в його кімнати. Вільям колекціонує багато речей. Він завжди все збирав і зберігав, і бережно зберігає і досі. Існує навіть сімейна легенда, що коли йому був лише рік, він притягнув до будинку чотири маленькі білі круглі камінці. Так чи інакше, якщо це правда, то вони досі в нього. Я вас у цьому запевняю, а цьому чоловіку, на секундочку, цього року вже 40. Усілякі мініатюри, різьблені слонові кістки, різні комахи, жучки, молі, порцеляни на будь-який смак, дорогоцінне каміння, марки, листівки, ложки, багажні бірки, театральні програми, ігрові карти. У нього знайдеться все, що завгодно. А от нещодавно він захопився чайниками. Ви тільки подумайте! Де Вільям і де чайники! І він всіх їх зберігає у себе в кімнатах. Оце так загадка! Просто уявіть собі тих археологів! Вони ж зовсім заплутаються, що за монах тут живе.

— Коли вони нарешті докопають до мого поверху, що ж, та вони зовсім знепритомніють. Знаєте, я обожнюю затишок, у мене повсюди м'які подушки. І мені цей весь декор подобається, і насправді багато таких речей приносять мені задоволення. Мої кімнати геть не схожі на кімнати відлюдника-монаха. Сподіваюся, тепер ви зрозуміли, — щасливо б завершив Бертрам, — чому я називаю цей будинок “Страта”».

Усі друзі Геншоу називають їх будинок саме так, і навіть Вільям з Сирілом, хоч і не хочуть це визнавати.

ЗМІСТ

<i>Розділ 1. Біллі пише листа</i>	<i>3</i>
<i>Розділ 2. «Страта»</i>	<i>7</i>
<i>Розділ 3. До «Страти» надходить лист</i>	<i>11</i>
<i>Розділ 4. Біллі надсилає телеграму</i>	<i>18</i>
<i>Розділ 5. Підготовка до зустрічі з Біллі</i>	<i>23</i>
<i>Розділ 6. Приїзд Біллі</i>	<i>29</i>
<i>Розділ 7. Зустріч зі Спалахом</i>	<i>35</i>
<i>Розділ 8. Кімната Біллі</i>	<i>40</i>
<i>Розділ 9. Сімейна нарада</i>	<i>47</i>
<i>Розділ 10. Тітка Анна</i>	<i>50</i>
<i>Розділ 11. У Бертрама гості</i>	<i>57</i>
<i>Розділ 12. Настала черга Сиріла</i>	<i>63</i>
<i>Розділ 13. Сюрприз на кожному кроці</i>	<i>68</i>
<i>Розділ 14. Тітка Анна висловлює свою думку</i>	<i>71</i>
<i>Розділ 15. Бертрам на межі</i>	<i>77</i>
<i>Розділ 16. Кейт бере все у свої руки</i>	<i>82</i>
<i>Розділ 17. Стежинка з рожевої стрічки</i>	<i>87</i>
<i>Розділ 18. Біллі пише ще одного листа</i>	<i>90</i>
<i>Розділ 19. Проводжаючи Біллі</i>	<i>95</i>
<i>Розділ 20. Біллі-вигадка</i>	<i>100</i>
<i>Розділ 21. Справжня Біллі</i>	<i>105</i>
<i>Розділ 22. Г'ю Калдервелл</i>	<i>112</i>
<i>Розділ 23. Бертрам розпитує</i>	<i>121</i>

<i>Розділ 24. Загадковий Сиріл</i>	<i>127</i>
<i>Розділ 25. Стара кімната Біллі</i>	<i>130</i>
<i>Розділ 26. «МУЗИКА МАЄ ЧАРИ»</i>	<i>135</i>
<i>Розділ 27. Марі, що мріє готувати пудинги.</i>	<i>140</i>
<i>Розділ 28. Я збираюся перемогти.</i>	<i>145</i>
<i>Розділ 29. «Я не збираюся виходити заміж»</i>	<i>150</i>
<i>Розділ 30. Марі знаходить друга.</i>	<i>154</i>
<i>Розділ 31. Одна зібралася вийти заміж</i>	<i>158</i>
<i>Розділ 32. Сиріл хоче сказати своє слово.</i>	<i>162</i>
<i>Розділ 33. Схвилюваний Вільям</i>	<i>167</i>
<i>Розділ 34. Випускний</i>	<i>173</i>
<i>Розділ 35. І знову сестра Кейт.</i>	<i>178</i>
<i>Розділ 36. Вільяма чекав сюрприз</i>	<i>185</i>
<i>Розділ 37. «Брат Вільяма»</i>	<i>191</i>
<i>Розділ 38. Заручини номер 2.</i>	<i>196</i>
<i>Розділ 39. Невеличка записка</i>	<i>200</i>
<i>Розділ 40. Вільям навідує Кейт.</i>	<i>205</i>
<i>Розділ 41. Все стало на свої місця</i>	<i>210</i>
<i>Розділ 42. Кінець історії</i>	<i>214</i>